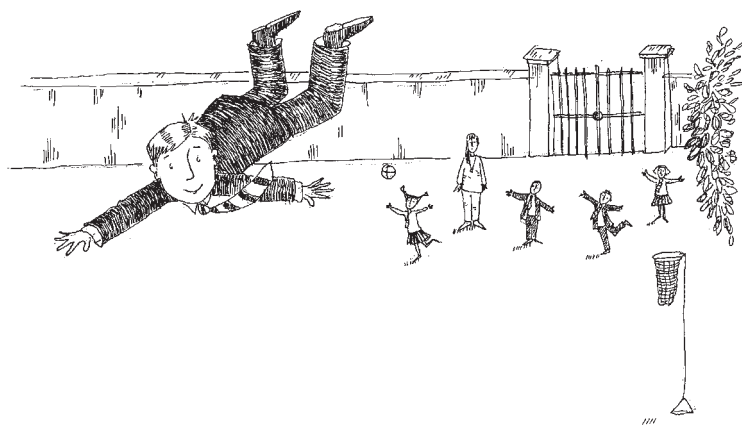
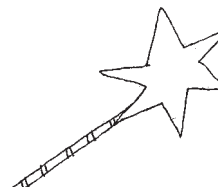
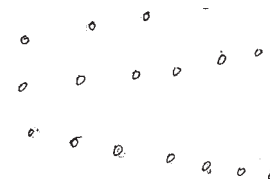

Момчето, което можеше да лети

1.

В един сив и мрачен следобед, в сряда, някой позвъни на входната врата. Госпожа Топ отвори и видя пред себе си една много дебела фея.

– Това ли е „Валънс Роуг“ номер шест и вие ли сте майката на Томас Топ? – попита дебелата фея.

Госпожа Топ се изненада.

– Да – примигна объркано тя, – но ми се струва, че е станала грешка. Наложих се да отложим рождения ден.

Дебелата фея нагласи очилата на носа си и изпухтя.

– Хм... Тук са ми написали, че днес, четвърти май, съм ангажирана в три часа следобед за деветия рожден ден на Томас Топ – настоя тя. – И никога не греша.

The Boy Who Could Fly
Text and illustrations copyright © Sally Gardner 2001
All right reserved
2013, Orion Children's Books
a division of the Orion Publishing Group Ltd

Момчето, което можеше да лети
© Издателство „Фюм“, 2015, 2022
Превод Екатерина Митренцева
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-003-0

– Не разбирам – вдигна рамене госпожа Топ. – Не съм ангажирала никого за партито на Томас. Искам да кажа, че обикновено идва господин Спунс, фокусникът. Никога не съм молила когото и да било да ни изпраща фея.

– Никои никога не го прави, скъпа! – тросна се дебелията фея. – От нас се иска да сме изненада.

Госпожа Топ започна да се тревожи не нашега.

– Виждате ли, партито няма да е днес, тъй като Томас е болен – отново започна да обяснява тя. – Трябваше да го отложим. Томас ще празнува рождения си ден на рождения ден на баща си.

– Е, това си е ваша работа и няма нищо общо с мен – не отстъпваше дебелията фея. – Аз съм тук само за да честитя рождения ден на сина ви. Това няма нищо общо с партитата и развлеченията.

– О, ясно – каза с облекчение госпожа Топ. – Вие сте нещо като пееща телеграма. Но не мога да се сетя кой ви е изпратил.

– На ваше място не бих се тревожила за това – усмихна се дебелията фея.

Томас седеше в леглото, подпрян на възглавницата. Гърлото му беше възпалено, костите го боляха и се чувстваше ужасно.

Вирус, беше казал лекарят на майка му. Щеше да лежи, докато се почувства по-добре, а днес беше рожденият му ден и от това се чувстваше още по-зле.

Досега беше получил ръководство за начинаещи рибари от баща си, химикалка от майка си, пуловер от леля Мог и един паунд, залепен с един тон тиксо към стара коледна картичка, от чичо Алфи. Нещата изобщо не изглеждаха добре, когато в стаята неочаквано влезе майка му с най-дебелата фея, която някога бе виждал.

Тя имаше яркорозова коса и носеше нещо като балетна поличка, която ѝ беше прекалено тясна. Поне два размера по-малка. Крилата ѝ бяха кривнати встрани. А диадемата ѝ... хм... изглеждаше така, все едно някой беше

сигнал върху нея. Ако не беше толкова болен, Томас сигурно щеше да се спуска от смях.

– Това е изненада – каза смутено майка му.

Дебелата фея огледа стаята и изсумтя, после седна на крайчеца на леглото.

– Не ви съветвам да се приближавате много до Томас – предупреди я майка му. – Може да се заразите.

Дебелата фея не обърна внимание на забележката.

– Бих искала чаша чай, скъпа – каза тя с печален глас.

– Ей сега. Връщам се след минутка – забърза госпожа Топ и слезе в кухнята.

– Не прилича много на рожден ден, а? – отбеляза дебелата фея, оглеждайки стаята и подаръците на Томас.

– Защо сте тук? – попита Томас.

– За да изпълня едно желание за рождения ти ден – отвърна дебелата фея.

– Шегувате се, нали? – погледна я невярващо Томас.

– Не – поклати глава дебелата фея. – Хайде, кажи ми какво искаш и веднага след това си тръгвам.

– Не знам какво искам – каза Томас. Не знаеше какво да мисли. – Това е някаква игра, нали?

– Не, не е игра. Да свършваме с това, преди майка ти да се е върнала с чая и курабийките.

– Пожелавам си... – започна Томас.

– Няма да стане – прекъсна го дебелата фея. – Не можеш да си пожелаеш всичките пари на света, нито пък леля Мог да се превърне в овца. Можеш да поискаш нещо от рода да имаш най-хубавата коса или да можеш да пееш като ангел, или да станеш истински компютърен магьосник. Сега разбра ли?

Томас я погледна отново.

– Мама няма курабийки – каза накрая той.

Феята размърда крилата си.

– Хайде, хайде! – промърмори тя. – Средоточи се! Не всеки ден може да ти се изпълни желание.

– Шегувате се, нали? – попита Томас.
– Абсолютно не, но както и да е. Мисли каквото искаш, но давай нататък! – подкани го нетърпеливо феята.

– Пожелавам си да...

– Не, няма да стане – прекъсна го феята. – Не може да си пожелаваш баща ти да е забавен. Трябва да е свързано лично с теб, Томас – обясни внимателно тя. – В края на крищата днес е твоят девети рожден ден.

Томас беше много изненадан.

– Откъде разбрахте, че искам да си пожелаю точно това? – попита той.

– По-бързо – подкани го отново феята, защото стълбите заскърцаха под краката на майка му.

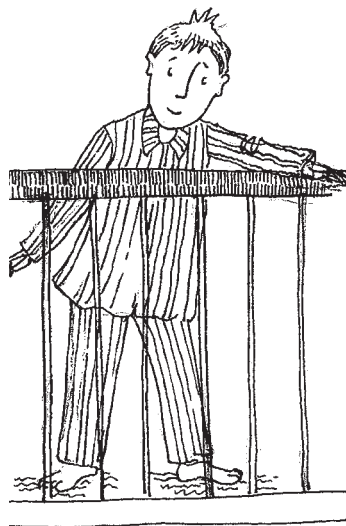
Тогава Томас каза първото нещо, което мина през главата му.

– Искам да летя!

Не знаеше защо каза точно това.

– Хубаво желание – рече дебелият фея и се изправи точно в мига, в който майка му влезе в стаята с две чаши чай и поднос с курабийки.

– Капнала съм от умора и съм потънала в прах, скъпа – оплака се феята и силно се оригна. – Цялата тая работа с желанията разбърква стомаха ми и го прави на нищо –

обясни тя, изгълта чая и сложи три курабийки в чантата си. – Е, не мога да стоя тук цял ден и да се забавлявам.

И като се сбогува навън, дебелият фея слезе бързо по стълбите. Майката на Томас тръгна след нея.

– Почакайте малко. Коя фирма ви изпрати? – извика тя, но когато стигна до вратата, дебелият фея беше изчезнала.

